

sygn. akt VII U 1117/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 października 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 14 października 2021 r. na posiedzeniu niejawnym

odwołania P. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 1 lipca 2021 r., znak (...)

o świadczenie postojowe

zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że przyznaje P. C. prawo do świadczenia postojowego.

UZASADNIENIE

P. C. 12 lipca 2021 r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 1 lipca 2021 r. nr (...) w przedmiocie odmowy prawa do świadczenia postojowego. Odwołujący zarzucił, że nie wyjaśniono istniejącego stanu faktycznego co do prowadzenia działalności związanej z organizacją targów, wystaw i kongresów, uprawniającej do uzyskania świadczenia postojowego, a także naruszenie przepisu art. 77 § 1 k.p.a., który nakłada na organu administracji państwowej obowiązek podejmowania wszelkich niezbędnych czynności zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do świadczenia postojowego za cały okres uprawniający przedsiębiorców deklarujących wiodącą działalność pod nr PKD 82.30Z do świadczenia postojowego przyznanego przez rząd RP w czasie trwającej epidemii COVID-19. W uzasadnieniu odwołania P. C. wskazał, że od kilkunastu lat

w ramach swojej działalności gospodarczej (...) zajmuje się wyłącznie projektowaniem i budową stoisk targowych i jest to wiodąca działalność firmy, odpowiadająca oznaczeniu PKD nr 82.30Z. Odwołujący dopiero od 29 czerwca 2021 r. dokonał zmiany wiodącego numeru PKD w związku z obawą przed ponownym zamrożeniem usług targowych, mimo iż na długo przed tą zmianą wykonywał działalność wyłącznie w zakresie organizacji targów. Odwołujący podkreślił, że zmiana nr PKD w rejestrze wywiera jedynie statystyczny skutek, a nie wpływa na profil prowadzenia działalności. Tymczasem organ rentowy bezkrytycznie przyjął dane wynikające z rejestru REGON, dokonując błędnej wykładni art. 31zo ust. 8 ustawy covidowej. Zdaniem ubezpieczonego, organ rentowy powinien był zbadać faktyczny obszar działalności gospodarczej płatnika, a nie dokonywać oceny wyłącznie przez pryzmat zgłoszenia do rejestru REGON na konkretną datę (odwołanie k.4-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu stanowiska ZUS przywołał art. 15 zq ust. 1 pkt 1 i art. 15zt ust. 1 ustawy covidowej oraz § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 lutego 2021r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii Covid-19, wskazując, że ponowne świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej na dzień 31 marca 2021 r. pozarolniczą działalność gospodarczą, oznaczoną numerem wg Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodem 49.39.Z, 55.10.Z, 55.20.Z, 55.30.Z, 56.10.A, 56.10.B, 56.21.Z, 56.29.Z, 56.30.Z, 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 59.14.Z, 59.20.Z, 74.20.Z, 77.21.Z, 79.11.A, 79.12.Z, 79.90.A, 79.90.C, 82.30.Z, 85.51.Z, 85.52.Z, 85.53.Z, 85.59.A, 85.59.B, 86.10.Z w zakresie działalności leczniczej polegającej na udzielaniu świadczeń w ramach lecznictwa

uzdrowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1662), lub realizowanej w trybie stacjonarnym rehabilitacji leczniczej, 86.90.A, 86.90.D, 90.01.Z, 90.02.Z, 90.04.Z, 93.11.Z, 93.13.Z, 93.19.Z, 93.21.Z, 93.29.A, 93.29.B, 93.29.Z, 96.01.Z, 96.04.Z; której przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego lub w lutym 2020 r., lub we wrześniu 2020 r. Zakład przytoczył, że P. C. złożył wniosek o ponowne świadczenie postojowe w dniu 30 czerwca 2021 r., po tym jak 29 czerwca 2021 r. dokonał zmiany kodu przeważającej działalności z 73.11.Z na 82.30.Z – a zatem na dzień 31 marca 2021 r. prowadził przeważającą działalność gospodarczą inną niż podana we wniosku (odpowiedź na odwołanie k.47-48 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. C. jest obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej i mieszka na terenie Polski (bezsporne).

Ubezpieczony od 2 grudnia 1996 r. prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...). Do 29 czerwca 2021r. działalność była zarejestrowana z PKD przeważającym 73.11.Z (działalność agencji reklamowych) i dodatkowym 82.30.Z (działalność związana z organizacją targów, wystaw i kongresów), zaś od 29 czerwca 2021 r. odwołujący dokonał zmiany w rejestrze w ten sposób, że wykreślono PKD 73.11.Z, a jako PKD przeważające wpisano 82.30.Z. Ubezpieczony co najmniej od 1 kwietnia 2018r. w ramach działalności gospodarczej zajmował się projektowaniem i budową stoisk targowych dla podmiotów jak (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. Zlecenia od tych firm polegały na wykonanie i wynajem stoisk i zabudowy targowej, konferencyjnej (wydruk zmian w CEIDG – nienumerowane a.r., umowa na obsługę stoiska k.9 a.s., aneks i harmonogram konferencji k.11-13 a.s., zamówienia i faktury k.14-45 a.s., rozliczenie k.46 a.s.).

Odwołujący 30 czerwca 2021 r. złożył wniosek o ponowne świadczenie postojowe dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą w branżach określonych w rozporządzeniu. Jako przeważającą działalność wg PKD wnioskodawca wskazał 82.30.Z (wniosek z 30.06.2021 r. – nienumerowane a.r.).

W wyniku rozpoznania wniosku, 1 lipca 2021r. organ rentowy wydał skarżoną decyzję nr (...)w której odmówiono P. C. prawa do ponownego świadczenia postojowego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy przytoczył art. 15zq ust. 1 pkt 1 i art. 15zt ust. 1 ustawy covidowej oraz § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 lutego 2021r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii Covid-19, wskazując, że wg analizy danych w bazie REGON i potwierdzonych w CEIDG, przeważająca działalność gospodarcza wg PKD została zmieniona przez wnioskodawcę w dniu 29 czerwca 2021r., czyli na dzień 31 marca 2021r. – podlegający ocenie organu rentowego – P. C. prowadził inny rodzaj działalności z przeważającym kodem PKD 73.11.Z.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dowodów, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a sąd nie znalazł żadnych przyczyn by zrobić to z urzędu, a także na podstawie korelujących z nimi zeznań wnioskodawczyni, uznając, że dowody te tworzą spójną, logiczną całość.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych.

Zgodnie z art. 15zq ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021r. poz. 2095 t.j., dalej: ustawa covidowa) w związku z art. 15zt ust. 1 tej ustawy i § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 lutego 2021 r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego

poszkodowanych wskutek pandemii (...)19 (Dz. U. poz. 371 i 713, dalej: rozporządzenie) ponowne świadczenie postojowe przysługuje osobie:

- prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018r. – Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych,
- prowadzącej na dzień 31 marca 2021 r. pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodami: 49.39.Z, 51.10.Z, 52.23.Z, 55.10.Z, 55.20.Z, 55.30.Z, 56.10.A, 56.10.B, 56.21.Z, 56.29.Z, 56.30.Z, 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 59.14.Z, 59.20.Z, 74.20.Z, 77.21.Z, 79.11.A, 79.12.Z, 79.90.A, 79.90.C, 82.30.Z, 85.51.Z, 85.52.Z, 85.53.Z, 85.59.A, 85.59.B, 86.10.Z w zakresie działalności leczniczej polegającej na udzielaniu świadczeń w ramach leczenia uzdrowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o leczeniu uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych, lub realizowanej w trybie stacjonarnym rehabilitacji leczniczej, 86.90.A, 86.90.D, 90.01.Z, 90.02.Z, 90.04.Z, 93.11.Z, 93.13.Z, 93.19.Z, 93.21.Z, 93.29.A, 93.29.B, 93.29.Z, 96.01.Z, 96.04.Z,
- której przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40 % w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego lub w lutym 2020r., lub we wrześniu 2020r.

W myśl art. 15zq ust. 2 ustawy covidowej w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia ponowne świadczenie postojowe przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Stosownie do art. 15zq ust. 3 ustawy covidowej w związku z § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia ponowne świadczenie postojowe przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia (...)19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności. Art. 15zq ust. 4 pkt. 3 ustawy w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia stanowi zaś, że ponowne świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, jeżeli nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, chyba że podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Zgodnie z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 2021 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii (...)19 (Dz. U. poz. 713) liczbę ponownych świadczeń postojowych, o których mowa w § 5 rozporządzenia z 26 lutego 2021 r. w brzmieniu zmienionym, pomniejsza się – niezależnie od pomniejszenia, o którym mowa w § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 2021 r. – o liczbę świadczeń przyznanych na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 lutego 2021 r. w brzmieniu dotychczasowym.

Należy przypomnieć, że Polska Kwalifikacja Działalności, została wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) – Dz. U. z 2007 r. Nr 251, poz. 1185. Rozporządzenie to zostało wydane

w związku z art. 40 ustawy o statystyce publicznej, zgodnie z którym Prezes Głównego Urzędu Statystycznego, w porozumieniu z właściwymi naczelnymi organami administracji państwowej, opracowuje podstawowe do określenia

przebiegu i opisu procesów gospodarczych i społecznych standardowe klasyfikacje i nomenklatury, wzajemne relacje między nimi oraz ich interpretacje, zaś zostają wprowadzone na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów. Ustalone w ten sposób klasyfikacje stosuje się.in. w urzędowych rejestrach i systemach informacyjnych administracji publicznej czy statystyce. Przy czym w ocenie Sądu kod PKD w żadnym wypadku nie przesądza o faktycznie wykonywanej działalności.

W istocie na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek aktualizacji wpisu w ustawowym terminie, nie sposób jednak wywodzić z tego sankcji w postaci odmowy przyznania pomocy publicznej związanej z zaistniałą epidemią.

Sąd zważył, że domniemywa się, że dane zawarte w rejestrze są prawdziwe, ale zgodnie z art. 234 k.p.c. domniemania ustanowione przez prawo (domniemania prawne) wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Domniemanie związane z rejestrem może być obalone. Dopuszcza się zatem przedstawienie dowodów, które wskazują, że dane zawarte w rejestrze nie są zgodne z rzeczywistością (zob. wyrok WSA z 26.04.2018 r., sygn. V SA/Wa 2180/17).

W ocenie sądu P. C. wykazał dokumentami, że dane, zawarte w rejestrze REGON, na które powołał się organ rentowy, nie przekreślają prawdziwości twierdzeń wnioskodawcy, że jego przeważająca działalność na 31 marca 2021 r. zawierała się w kodzie PKD 82.30.Z., co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji i przyznaniem wnioskodawcy prawa do dodatkowego świadczenia postojowego. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, bowiem, że wnioskodawca jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) zajmował się projektowaniem, wykonywaniem i wynajmem stoisk targowych dla podmiotów związanych głównie z działalnością lecznicą. Wnioskodawca wyjaśnił też, że początkowo podał jako kod PKD przeważającej działalności 73.11.Z, jednak jego działalność od początku związana była z branżą targów i konferencji. Odwołujący złożył na potwierdzenie prawdziwości swoich twierdzeń dokumenty w postaci: umowy z 1 kwietnia 2018 r., aneksowanej 31 grudnia 2019 r. oraz szereg faktur i zamówień z okresu od stycznia do marca 2020 r. Organ rentowy nie kwestionował autentyczności ww. dokumentów, ani nie podważał ich wartości dowodowej, a jedynie poprzestał na powielaniu dotychczasowej argumentacji.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, organ wskazał bowiem, że na dzień 31 marca 2021 r. wnioskodawca prowadził przeważającą działalność z kodem 73.11.Z. i podtrzymał to stanowisko, gdy odwołujący przyznał, że 29 czerwca 2021 r. dokonał zmiany przeważającego kodu PKD na 82.30.Z – „działalność związana z organizacją targów, wystaw i kongresów”, bo chciał w ten sposób zmienić dane na takie, które były zgodne od samego początku z rzeczywistym stanem faktycznym, a ponadto obawiał się ponownego zamrożenia swojej branży.

Z taką (formalistyczną) odmową przyznania świadczenia postojowego, nie sposób się zgodzić. W ocenie sądu, jasnym jest, że intencją prawodawcy (potwierdza to także wykładnia literalna art. 15zq) było zaliczenie do kręgu beneficjentów tych świadczeniobiorców, których realna (faktyczna) przeważająca działalność jest tożsama z kodami PKD określonymi

w ustawie. Przemawia za tym w szczególności fakt, że PKD, a więc Polska Kwalifikacja Działalności, została wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r.

w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) – Dz.U. 2007, nr 251, poz. 1185. Rozporządzenie to zostało wydane na mocy art. 40 ustawy o statystyce publicznej. Przepis ten wskazuje, że Prezes Głównego Urzędu Statystycznego, w porozumieniu z właściwymi naczelnymi organami administracji państwowej, opracowuje podstawowe do określenia przebiegu i opisu procesów gospodarczych i społecznych standardowe klasyfikacje i nomenklatury, wzajemne relacje między nimi oraz ich interpretacje, zaś zostają wprowadzone na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów. Wprowadzone w tym trybie standardowe klasyfikacje i nomenklatury stosuje się w statystyce, ewidencji i dokumentacji oraz rachunkowości, a także w urzędowych rejestrach i systemach informacyjnych administracji publicznej.

Oznacza to, że kod PKD ma w istocie charakter jedynie statystyczny i w żadnym wypadku nie przesądza o faktycznie (realnie) wykonywanej działalności. Niewątpliwie zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy prowadzący działalność winien dokonać aktualizacji wpisu w ustawowym terminie, nie sposób jednak wywodzić z tej normy sankcji dla przedsiębiorcy mającej objawiać się odmową przyznania pomocy publicznej związanej z wybuchem epidemii wirusa Sars-CoV-2.

Warto również podkreślić, że zarówno art. 16 ustawy o CEIDG oraz przepisy w zakresie informacji w rejestrze REGON wskazuje, że domniemywa się, że dane zawarte w rejestrze są prawdziwe.

Na wnioskodawcy spoczywał obowiązek wykazania, że dane zawarte w rejestrze są nieprawdziwe, a jego przeważająca działalność zawiera się w kodzie PKD 82.30.Z. Powyższemu obowiązkowi P. C. sprostał, co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji i przyznaniem wnioskodawcy prawo do świadczenia postojowego. Odmienna interpretacja doprowadziłaby

do wykluczenia podmiotów, którym faktycznie przysługuje prawo do pomocy w związku z zaistniałą sytuacją epidemiczną. Sam wpis w ewidencji nie przesądza o tym, że nie jest dopuszczalne badanie przedmiotu faktycznej działalności. Nadto sporny przepis posługuje się pojęciem osoby „prowadzącej na dzień 31 marca 2021 r. pozarolniczą działalność gospodarczą”, co nie jest tożsamym ze stwierdzeniem „wpisanej” działalności gospodarczej.

Organ rentowy nie kwestionował pozostałych przesłanek, uprawniających odwołującego do spornego świadczenia.

Mając na względzie wskazane okoliczności sąd, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję orzekając, jak w wyroku.